

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

La solemnitat de l'Assumpció de la Mare de Déu, que l'Església celebra el 15 d'agost, atrau en aquest mes el nostre cor i la nostra mirada. En contemplar la bellesa de la nostra Mare, assumpta per Déu en cos i ànima a la glòria del Cel, el nostre amor filial s'encén encara més davant una figura tan excelsa; i, conscients de la nostra indigència i de la nostra petitesa, li supliquem amb l'Església : *da manum lapsis, fer opem cadúcis*¹, ajuda els caiguts, socorre als que som caducs i limitats. I després, amb gratitud de filles i fills, repetim amb profunditat, meditant el contingut, com sant Josepmaria: ***Mare!, Mare nostra!, Mare meva!.***

La primera lectura de la Missa ens proposa aquella escena que sant Joan descriu en l'Apocalipsi: *es va obrir el temple de Déu que hi ha al cel, i dins el temple va aparèixer l'arca de l'aliança de Déu (...). Llavors aparegué al cel un gran senyal prodigiós: una dona que tenia el sol per vestit, amb la lluna sota els peus, i duia al cap una corona de dotze estrelles*². Comentant aquest passatge de la Sagrada Escripura, Benet XVI -resem més per la seva Persona i les seves intencions- es pregunta: **Quin és el significat de l'arca? Què apareix? Per a l'Antic Testament, és el símbol de la presència de Déu enmig del seu poble. Però el símbol ja ha cedit el lloc a la realitat. Així el Nou Testament ens diu que la veritable arca de l'aliança és una persona viva i concreta: és la Verge Maria. Déu no habita en un moble. Déu habita en una persona, en un cor: Maria, la que va portar en el seu si el Fill etern de Déu fet home, Jesús, nostre Senyor i Salvador**³.

En Ella, per l'encarnació del Verb en les seves entranyes puríssimes, es compleixen de manera plena les promeses divines a l'antic poble d'Israel. Déu ha establert un pacte nou i definitiu no ja amb una nació, sinó amb la humanitat sencera, no a la muntanya del Sinaí, sinó en el si immaculat de Maria, on el Verb es féu home per habitar entre nosaltres. Donem gràcies a la Mare de Déu per haver secundat perfectíssimament el disseny diví amb la seva humilitat, la seva obediència i la seva puresa. Preguem-li que les seves filles i els seus fills -els homes i les dones de tots els temps- seguim el seu exemple, esforçant-nos per cultivar, amb l'ajut diví, les virtuts que brillen en la nostra Mare.

Amb ocasió d'aquesta solemnitat, us convido a meditar i a posar en pràctica -seguint els ensenyaments del Sant Pare i a la llum de l'exemple de sant Josepmaria- algunes conseqüències que podem descobrir en contemplar aquesta escena.

L'autor de l'epístola als Hebreus recorda que l'estança més important de l'antic temple de Jerusalem, el Sant dels Sants, *contenia un altar d'or, per a cremar-hi l'encens, i l'arca de l'aliança, tota recoberta d'or. Dins l'arca hi havia una gerra d'or plena de*

¹ *Litúrgia de les Hores*, Solemnitat de l'Assumpció de la Mare de Déu, *Himne de les Primeres Vespres*.

² *Missal Romà*, Solemnitat de l'Assumpció de la Mare de Déu, Primera lectura (Ap 11, 19-12, 1).

³ Benet XVI, Homilia en la solemnitat de l'Assumpció, 15-VIII-2011.

*mannà, la vara d'Aaron i les taules de l'aliança*⁴. Aturem-nos en la figura de l'arca, símbol de Maria. El fet que es trobés en el lloc més sagrat del temple ens parla ja de l'especial proximitat i intimitat de la Verge amb Déu: *més que tu, només Déu!*⁵, exclamem joiosament i sentint aquesta necessitat, units a sant Josepmaria. Les taules de la Llei, que Déu entregà a Moisès, manifestaven la voluntat divina de mantenir l'aliança amb el seu poble, si aquest romania fidel al seu pacte. La Sagrada Escriptura narra com, tot i totes les atencions del Senyor, Israel fou repetidament infidel. No així la Santíssima Verge, ja que - com recalca el Papa- **Maria és l'arca de l'aliança, perquè acollí en si Jesús; va acollir en si la Paraula viva, tot el contingut de la voluntat de Déu, de la veritat de Déu; acollí en si a Aquell que és l'Aliança nova i eterna, que culminà amb l'ofrena del seu cos i de la seva sang: cos i sang rebuts de Maria**⁶.

Aquí descobrim una primera lliçó de la nostra Mare, que desitgem assimilar més profundament, per practicar-la: la invitació a buscar cada dia la unió més plena possible amb la Voluntat santa de Déu, en els moments agradables i especialment en aquells altres que resulten molestos i exigeixen sacrifici. La fidelitat al voler diví en les circumstàncies costoses serà la prova més clara de la rectitud de les nostres intencions i de la fermesa dels nostres desitjos de seguir de prop Jesús. No us vénen a la memòria aquelles paraules de sant Josepmaria en una oració a l'Esperit Sant?: *vull el que vulguis, vull perquè vols, vull com vulguis, vull quan vulguis...*⁷.

I, d'altra manera, insisteix en la mateixa decisió de fidelitat, quan escriu: *hauràs pensat alguna vegada, amb santa enveja, en l'Apòstol adolescent, Joan, «quem diligebat Iesus» -que Jesús estimava.*

- *¿No t'agradaria merèixer que et diguessin «el qui estima la Voluntat de Déu»?*
*Posa els mitjans, dia a dia*⁸.

Aquesta aspiració es convertirà en realitat si busquem decididament la identificació amb el Senyor en tots els esdeveniments de la jornada, començant pels més nimis. *Per a qui estima* -predicava el nostre Fundador-, *no hi ha detalls sense importància. De tal manera l'amor engrandeix els nostres actes, que el més petit pot arribar a tenir categoria d'heroisme. La fidelitat en aquests punts, les petites mortificacions constants, què agradables són als ulls de Déu! Com transformen la voluntat! Com engrandeixen la teva ànima! I de quina manera contribueixes, amb la teva fidelitat en aquests deures mínims, a fer més agradable la vida dels altres!*⁹.

Així va procedir sempre la Mare de Déu, i ho veiem de manera ben concreta en el moment de l'encarnació i quan es trobava al peu de la Creu, en mirar com patia i com moria el seu Fill. Igualment l'estimà, amb idèntica passió, en les altres circumstàncies de la seva vida: en ocupar-se de les tasques domèstiques a la llar de Natzaret; acollint les persones que acudien a Ella a la recerca d'un consell o d'una paraula de consol; en els diàlegs amb Jesús i amb els seus parents sobre els temes més diversos: en tot moment. També llavors, la plenitud de gràcia de la qual Maria va estar dotada des del primer instant de la seva Immaculada Concepció, va anar creixent sense parar, a la mida de la totalitat de la seva resposta a les mocions de l'Esperit Sant.

L'arca de l'aliança, a més de contenir les taules de la llei, incloïa una porció del mannà amb el que Déu havia nodrit al poble durant la seva peregrinació pel desert. Aquest

⁴ Hb 9, 4.

⁵ Sant Josepmaria, *Camí*, n. 496.

⁶ Benet XVI, Homilia en la solemnitat de l'Assumpció, 15-VIII-2011.

⁷ Sant Josepmaria, Manuscrit autògraf, abril de 1934.

⁸ Sant Josepmaria, *Forja*, n. 422

⁹ Sant Josepmaria, Notes d'una meditació predicada el 1945.

aliment –el va ensenyar el mateix Jesús en el discurs del Pa de Vida, a Cafarnaüm¹⁰- era signe de l'Eucaristia, veritable cos i sang de Crist que, sota el vel del sagrament, reservem en els nostres tabernacles per adorar el Senyor i per alimentar-nos d'aquest gran Tresor. Ell s'ha fet nou mannà per als qui anem de camí cap a la estatge etern.

Fixem-nos que la Mare de Déu és model de comportament per a nosaltres. Qui va tractar a Jesús a la terra amb més delicadesa i afecte que Ella? Qui va estar més pendent d'Ell en els llargs anys de vida oculta i en la vida pública? Qui el rebé amb més devoció a la Sagrada Comunió, després que el Senyor marxà al Cel després d'haver deixat el do inigualable del seu Sacrifici i de la seva Presència sacramental en mans dels Apòstols i dels seus successors en el sacerdoci? Veritablement, com afirmava el beat Joan Pau II, Maria és la *Dona eucarística* per excel·lència.

Atureu-vos en una altra lliçó que podem aprendre, en contemplar a Santa Maria, *fœderis arca*, veritable arca de l'aliança, com ens suggereix la litúrgia d'aquesta festa. Aprenguem d'Ella a cuidar més i millor el tracte amb Jesucrist en la Paraula i en l'Eucaristia, en la lectura i meditació de l'Escriptura, en l'assistència o celebració de la Missa i en la Sagrada Comunió. Perquè "***no és sols de pa que viu l'home, ans de tota paraula que prové de la boca de Déu***", va dir el Senyor. - ***Pa i paraula!:*** *Hòstia i oració.*

Si no, no viuràs vida sobrenatural¹¹.

La solemnitat del 15 d'agost ens porta, a les filles i als fills de Déu en la seva Obra, el record d'aquesta data el 1951, quan sant Josepmaria, mogut per una inquietud sobrenatural que Déu posà en la seva ànima, va acudir a la Santa Casa de Loreto per consagrar l'Opus Dei al Cor dolcíssim i immaculat de Maria.

Moltes vegades es referí el nostre Pare a aquelles circumstàncies, en què les delicadeses maternals de la Mare de Déu es van fer especialment presents. Rememorava, entre altres coses, la profunda impressió que li va causar la inscripció col·locada sobre l'altar *-hic Verbum caro factum est*, aquí el Verb es va fer home-, i, alhora, la seguretat de ser escoltat per Déu, que aquestes paraules van deixar en el seu cor. Ho esmentava amb vivesa anys després: ***aquí, en una casa construïda per la mà dels homes, en un tros de la terra en què vivim, va habitar Déu (...). Estava i estic commogut: m'agradaria tornar a Loreto. Me'n vaig allà amb el desig, per reviure els anys de la infància de Jesús, en repetir i considerar aquest "Hic Verbum caro factum est"***¹².

Sempre havia estat gran la seva devoció a la Verge, però cap pensar que des de llavors va experimentar un fort increment que no deixaria de desenvolupar-se fins la seva marxa a la casa del Cel. Ara desitjo portar a la vostra consideració una altra manifestació d'aquest creixement de la pietat filial del nostre Fundador a la Verge, sota el guiatge de l'Esperit Sant. Em refereixo a les paraules que escoltà en el fons de l'ànima el 23 d'agost de 1971, l'endemà de la festa del Cor Immaculat de Maria, que llavors es celebrava el dia 22: ***adeámus cum fidúcia ad Thronum glóriæ, ut misericórdiam consequámur.***

Es trobava el nostre Pare a una localitat del nord d'Itàlia, treballant i descansant. Eren anys en què la seva oració per l'Església, pel Papa, per l'Obra, per totes les ànimes, s'elevava amb especial intensitat al Cel. ***Abans no demanava***, ens havia confiat a l'abril de 1970. ***Vivia d'aquesta manera perquè entenia que era millor abandonar-se confiadament en Déu. Això, en aquells primers moments era bo, perquè així es veia que era tot d'Ell. Ara penso, però, que he de demanar, i comprenc millor tota la força d'aquestes paraules del Senyor: demaneu, i se us donarà; cerqueu, i trobareu; truqueu, i us obriran (Mt 7,***

¹⁰ Cfr. Jn 6, 26-59.

¹¹ Sant Josepmaria, *Camí*, n. 87.

¹² Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, nn. 12-13.

7). *Estic persuadit que cal resar molt, i vull posar la meva pregària a les mans mil vegades beneïdes de la Mare de Déu*¹³.

Poques setmanes després, el 6 d'agost de 1970, el Senyor li va confirmar en aquest pensament, urgint-lo a una pregària incessant: *Clama, ne cesses!*, ressonà en l'ànima de sant Josepmaria, com ressò d'unes paraules del profeta Isaïes¹⁴. I després d'aquesta locució divina donà començament a una sèrie de visites a diversos santuaris marians d'Europa i d'Amèrica. Com us acabo d'escriure, el 23 d'agost de 1971 va rebre la confirmació que, perquè la seva pregària fos escoltada, era i és necessari acudir a Maria.

Aquest mateix dia, obrint la seva ànima amb Mons. Álvaro i amb mi, com feia sempre, ens comentà: *aquest matí, mentre esmorzava, el Senyor m'ha posat al cap aquestes paraules. Són com una resposta a aquest clam col·lectiu que ahir, festa del Cor Immaculat de Maria, haurà pujat al Cel, perquè tots hauran resat molt. Hem de demanar, acollint-nos a la Misericòrdia del Senyor, no podem demanar per justícia! Si poguéssim albirar la Justícia de Déu, ens quedariem aplanats, sense poder aixecar el cap: tanta és la seva infinita perfecció! Hem d'acudir a la seva Misericòrdia, al seu Amor. El pobre cor de l'home tot d'una demana com si tingués un dret, i no tenim dret a res!, però podem omplir-nos de la seva confiança amb la intercessió de Maria, perquè la Misericòrdia seva és tan infinita, que no pot deixar d'escoltar als seus fills, si hi van a més a través de la seva Mare*¹⁵.

Us he transcrit aquestes confidències del nostre Pare amb el desig que les fem molt nostres. Us parlo molt d'oració -ho haureu notat- perquè és la manera segura d'aconseguir totes les gràcies que necessiten l'Església, el Papa, l'Obra, les ànimes, cadascuna i cadascun de nosaltres. Esforcem-nos matí i tarda, no només a fer el millor possible els temps de meditació, sinó en la pregària de petició per tantes intencions: amb fe, amb humilitat, amb perseverança, amb pau i alegria contínues, ja que som fills de Déu i fills de Santa Maria i ens direm sempre vencedors.

El passat dia 11 he pogut anar a Fàtima, a la *capelinha*, amb totes i amb tots. Hem resat molt units a les vostres intencions, demanant per l'Església, pel Papa i els seus col·laboradors, per l'Obra, per tota la humanitat, i ha estat fàcil pensar en les vegades que el nostre Pare va anar -com deia- a aquest "refugi", per acompanyar cadascuna de les seves filles i cadascun dels seus fills de llavors i dels temps futurs: que n'estem de bé amb la Mare de Déu!

Moltes tasques tinc entre mans, també en aquests dies d'agost: ajudeu-me a tirar endavant, amb la vostra unió constant, les meves ocupacions. Us suggereixo que rellegiu i mediteu el que el nostre Pare va escriure a propòsit del seu alçar l'Hòstia Santa a la Missa, el 7 d'agost de 1931¹⁶, perquè, entre aquests homes i aquestes dones que han de posar a Crist al cim de totes les activitats humanes, hi ets tu, filla meva, fill meu: mira poc a poc com ho compleixes.

Amb tot afecte, us beneeix

vostre Pare

+ Xavier

Pamplona, 1 d'agost de 2012.

¹³ Sant Josepmaria, Notes d'un romiatge a Fàtima, 14-IV-1970.

¹⁴ Cfr. Is 58, 1 (Vg).

¹⁵ Cit. en Xavier Echevarría, *Memoria del Beato Josemaría*, p. 185.

¹⁶ Cfr. Sant Josepmaria, *Apunts íntims*, 7-VIII-1931, n. 217 (vid. A. Vázquez de Prada, *El Fundador del Opus Dei*, vol. I, pp. 380-381).